

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: **a) S. A., b) nezl. K. B.**, oba zast. Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. OAM-244/ZA-ZA11-P10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2018, č. j. 41 Az 2/2018 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci a) a b) (dále „stěžovatelé“, příp. „stěžovatelka a), stěžovatel b)“) se kasační stížností domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím rozhodl, že se stěžovatelům neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že důvodem žádostí stěžovatelů je snaha o legalizaci pobytu a setrvání na území České republiky s manželem a otcem. Dalším důvodem jsou špatné životní podmínky v Uzbekistánu. Žalovaný správní orgán ani krajský soud neshledaly tyto důvody azylově relevantními.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatelé podávají kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Mají za to, že krajský soud měl zkoumat konkrétní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelé v kasační stížnosti předepisují, jaké důsledky bude mít zamítnutí jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito bude především rozdělení

rodiny a vycestování do Uzbekistánu, kde je nebezpečná politická i bezpečnostní situace. Stěžovatelé tvrdí, že v Uzbekistánu nejsou dodržována základní lidská práva a svobody a že osobám vracejícím se z ciziny hrozí výslechy a nepovolení opětovného vycestování do ciziny. Stěžovatelka a) má obavy z omezení náboženské svobody a pronásledování, neboť vyznává sunnitský islám. Uvádí, že z důvodu radikalizace islámu v zahraničí bylo v Uzbekistánu zakázáno nosit šátky pod hrozbou pokuty. Stěžovateli b) by bylo vycestováním zásadním způsobem zasaženo do jeho předškolní docházky a narušena sociální vazba s otcem. Stěžovatelé navrhuji zrušení rozsudku krajského soudu a v kasační stížnosti žádají o odkladný účinek.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu, který se podrobně zabýval důvody uvedenými stěžovateli v jejich azylovém příběhu, které však neshledal azylově relevantními. V rozhodnutí žalovaného neshledal soud žádná pochybení či nezákonnost. Žalovaný plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky a) učiněná ve správním řízení, z nichž bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelů je legalizace pobytu na území ČR za účelem realizace rodinného života. Ze správního spisu nevyplývá žádný předpoklad, že by stěžovatelé byli po návratu do vlasti reálně vystaveni jakémukoli pronásledování ve smyslu ustanovení zákona o azylu. Žalovaný trvá na tom, že v daném případě nebyly ani důvody pro udělení humanitárního azylu. Neshledal ani důvody, na základě nichž by bylo stěžovatelům znemožněno realizovat svůj osobní a rodinný život v zemi svého původu. Uvedl, že pokud stěžovatelé žádají o legalizaci pobytu v České republice, budou se muset podrobit režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K obavám z omezení náboženské svobody (zakazování nošení šátků) žalovaný uvádí, že se tyto obavy nezakládají na žádném skutečném zážitku stěžovatelky a). Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu neshledal. Stěžovatelé v rámci svých tvrzení nepředestřeli žádnou otázku, která by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů, k níž by se měl Nejvyšší správní soud

pokračování

vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl ani z úřední povinnosti z obsahu spisů. Krajský soud věc posoudil pečlivě, v souladu s právními předpisy i dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, ke každé námitce stěžovatelů a skutečností tvrzeným v rámci správního řízení se přezkoumatelným způsobem vyjádřil. Zabýval se rovněž jak otázkou udělení tzv. humanitárního azylu, tak podmínkami pro udělení doplňkové ochrany. Samotný nesouhlas se závěry soudu nezakládá důvod přijatelnosti. Jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného jsou náležitě odůvodněna.

[8] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatelů nepřesahuje jejich zájmy natolik, aby se jí podrobně věcně zabýval.

[9] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nutno podotknout, že stěžovatelé konkrétně nenamítají, v čem nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu shledávají. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je však natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Je tomu tak proto, že vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud pečlivě přezkoumal rozhodnutí žalovaného, námitku nedostatečného zjištění skutečného stavu věci, posoudil relevantnost a aktuálnost podkladů pro rozhodnutí žalovaného v souvislosti s tvrzeními stěžovatelky a) a přezkoumatelným způsobem přdestřel své závěry o nedůvodnosti žaloby. Zabýval se rovněž otázkou práva na soukromý a rodinný život, přičemž přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč jeho porušení neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry žalovaného i krajského soudu, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha stěžovatelů o legalizaci pobytu na území ČR. Ze soudního spisu je patrné, že stěžovatelé podali žádost v okamžiku, kdy stěžovatelce a) nebylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu a kdy jí nastala povinnost po roce a půl opustit území ČR. Sama stěžovatelka a) ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že její manžel a otec stěžovatele b) je v ČR od roku 2008, nyní již na základě trvalého pobytu, a stěžovatelé by s ním chtěli zůstat. V Uzbekistánu není práce a jsou tam obecně špatné ekonomické a životní podmínky. Během správního řízení pak neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní důvody. Ani v kasační stížnosti, v níž uvádí, jaké dopady pro stěžovatele bude mít navrácení do země původu, neuvedla stěžovatelka a) žádná konkrétní azylově relevantní tvrzení vycházející z vlastní zkušenosti. Takovým tvrzením zdejší soud neshledal ani námitku potenciálního nebezpečí pronásledování z důvodu náboženského vyznání, kdy stěžovatelka a) jen konstatovala, že byl v Uzbekistánu vydán zákaz nošení šátků, sama však neuvedla jedinou konkrétní negativní zkušenost s pronásledováním její osoby z důvodu jejího náboženského vyznání. Věcné závěry krajského soudu o tom, že snaha o legalizaci pobytu na území ČR za účelem

realizace rodinného života není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jsou v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou krajský soud případně odkazuje (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, dostupné na www.nssoud.cz).

[11] K námitce porušení extrateritoriálního účinku, v daném případě s ohledem na otázku do jaké míry by byl stěžovatelům znemožněn jejich rodinný, případně soukromý život v jejich zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit jim přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu, zdejší soud uvádí, že neshledal, že by v daném případě mohlo dojít k takové intenzitě případného zásahu do rodinného života, aby byly naplněny podmínky pro aplikaci extrateritoriálního účinku (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Ze správního spisu nevyplývá, že by manželovi stěžovatelky a) bránil jakýkoli jiný než ekonomický důvod, aby se vrátil do země původu a společně tam vedl se stěžovateli plnohodnotný soukromý a rodinný život (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 137/2018-55). Stejně tak je nutno podotknout, že stěžovatelům nebrání po návratu do země původu podstoupit kroky k získání legálního pobytu na území ČR podle ustanovení zákona o pobytu cizinců a v případě kladného výsledku následně realizovat rodinný život na území ČR. Na tomto místě soud připomíná, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývají poměrně přísné podmínky pro nastoupení tohoto účinku (například rozsudek ze dne 6. února 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Ustanovení článku 8 Úmluvy „*neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi*“ (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Z výše uvedených důvodů zdejší soud konstatuje, že kasační námitka je nedůvodná.

[12] O návrhu na odkladný účinek Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podle § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu má podání kasační stížnosti odkladný účinek ze zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Radan Malík

pokračování

předseda senátu